

retsplejen også på dette punkt opnår en af administrationen uafhængig stilling«. Rådet støtter også forslaget om flytningen af kompetencen til Højesteret, bl.a. med:

a. »Som en særlig fordel ved en ændring af kompetencereglerne kan nævnes tilfælde, hvor Højesteret måtte være indstillet på at overveje en ændring af en hidtidig praksis.«

Som begrundelse for ikke at henlægge kompetencen til Klageretten anfører Retsplejerådet følgende:

b. »Retsplejen bør . . . samles under de almindelige domstole«,

c. »Klageretten er efter sin sammensætning næppe særlig egnet til behandling af disse sager«,

d. henlæggelse af kompetencen til Klageretten »må antages at ville medføre en forsinkelse af sagerne«,

hvilket begrundes med

e. »fordi Klagerettens medlemmer, der ofte vil have bopæl forskellige steder i landet, kun samles med visse mellemrum«.

7. Modargumentation over for Retsplejerådets ovenfor nævnte 5 punkter

Ad a.

Den »særlige fordel«, som Retsplejerådet nævner, kan fuldt ud opnås gennem Klageretten, hvis præsident jo altid er højesteretsdommer og derfor selvsagt har det fornødne kendskab til (med betænkningens egne ord) den praksisændring, som Højesteret måtte være indstillet på at overveje. Den af rådet nævnte fordel vil derfor også kunne opnås, når Klageretten får tillagt kompetencen.

Ad b.

Det er rigtigt som anført af Retsplejerådet, at Klageretten ikke kan betegnes som en *almindelig* domstol. Men dette kan dog næppe i sig selv være et bæredygtigt argument. Klageretten er en i retsplejeloven omhandlet ret, der arbejder uafhængigt, og hvis kendelser ifølge rpl. § 985 er endelige og upåankelige.

Klageretten kan, som man vil vide, endog træffe bestemmelse om genoptagelse af en af Højesteret afgjort sag.

Almindelig eller ikke-almindelig ret (eller domstol), dette kan i hvert fald i sig selv ikke være noget bæredygtigt eller slagkraftigt argument i denne forbindelse.

Ad c.

Hvorfor Klageretten »efter sin sammensætning« ikke skulle være særlig egnet til behandling af ansøgninger om tredjeinstansbevilling, anfører Rådet ikke nærmere begrundelse for. Rettens sammensætning er meget speciel og samtidig også meget alsidig: en højesteretsdommer, der er præsident, en landsdommer, en underrettsdommer, en juridisk professor (eller anden jurist med særlig videnskabelig uddannelse) og en advokat. Hvorfor dette alsidigt sammensatte kollegium skulle være mindre egnet til at behandle disse sager end Justitsministeriets embedsmænd eller mindre egnet end Højesterets anke- og kæremålsudvalg, giver rådet som nævnt ingen oplysning om.

Hensynet til Højesterets fuldstændige uafhængighed og gennemført neutralt stilling taler vel også snarere imod, at Højesteret skal give sig til at forhåndsbedømme sager, der ønskes indbragt for Højesteret, end for at pålægge Højesteret at foretage bedømmelse af, om den pågældende sag bør kunne indbringes for Højesteret.

Ad d og e.

Argumentet om, at sagernes behandling vil blive forsinket, fordi Klagerettens medlemmer bor forskellige steder i landet og kun samles med visse mellemrum, har ikke større værdi.

Klagerettens sager rundsendes til medlemmerne efter en af Rettens præsident i hver enkelt sag fastlagt turnus. Den samlede varighed af cirkulationen ligger normalt på 8-14 dage, nogle gange kortere, andre gange længere, hvilket sidste nok i nogen grad kan tilskrives advokatretsmedlemmet.

Her er i øvrigt et punkt, hvor jeg helhjertet kan tiltræde, hvad Trolle så forstående skriver i U 1974 B, pag. 213, spalte 2 nederst: »De fleste